

Páratlan harmincasok

2011 október 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Bizonytalanság, bizalmatlanság és csalódások. Miért nehéz ma harmincon felül párt találni? A kérdésre a választ F. Várkonyi Zsuzsa párkapcsolati terapeutával kerestük.

„A harmincasok párválasztási módjai két dologra vezethet? vissza. Az egyik, hogy ez a generáció már több mint

kétharmad arányban sérült vagy csonka családból jött, a másik, hogy nagyon nagy bennük a bizalmatlanság és eléggé kritikusok is, hiszen mindenki begyűjtött már egy csomó sérelmet, túl vannak már sok csalódáson. Nehezebben "cuppannak rá" egymásra, mit a régebbi generációk. A maiak már könnyebben és tudatosabban veszik észre a »foltokat«, hiányokat, ezért is sok a partnercsere. Ami elny, hogy képesek tanulni a tapasztalataikból (már aki), így nem az első partnernél kötnek ki hosszú távon" – vezeti be a témát F. Várkonyi Zsuzsa.

Az, hogy egy csomó véglegesnek szánt párkapcsolat felbomlik, nem magyar jelenség, Európában és Amerikában is jellemző sajnos. A hét év vízválasztó sem városi legenda: a hét év egy természetes életciklus, ami után változások állnak be a szervezetünkben, érzelmeinkben, személyiségünkben. Viszont a tizenkét év is ilyen mérföldkő lehet, mert a tíz és tizennégy év közötti házasságok gyakrabban bomlanak fel. Ez azért tehető erre az időszakra, mert a gyerekek születése megnyújtja a toleráns időt, így ez a „maradék” időszak a férfiaknak is egyfajta biztonságot nyújt, hiszen egy értelmes célt nyújt a jövőre nézve.

Kincs, ami nincs

A férfiak igényei viszont nem sokat változtak, vagy fogalmazzunk úgy: bonyolódtak az évtizedek során. Párválasztáskor mellbőrséget és csípőbőrséget néznek, a legfontosabb pedig, hogy jó nő járjon nekik. Második blikkre aztán persze észreveszik, ha kedves és aranyos a kiszemelt hölgy, talán pár nap után a gondolataink iránt is mutatnak némi érdeklődést. Ha nem ordítóan buta egy női partner, az már jöhet. A nők ugyanakkor szeretnek felnézni a férfiakra, szeretik, ha az erős és...

pszichiáterek szerint nem igaz egyáltalán, hogy ilyen korban nincs is elég férfi szabadon, igenis van, mert például ki akarnak lépni a rossz kapcsolataikból. De hozzáteszi, az is igaz, hogy a kilépésre viszont nehezen szánják el magukat. A mai harmincas többségnek az a tapasztalata, hogy ha akadnak feszültségek egy házasságban, akkor a szakítás, válás a megoldás. Ennek több oka is van, ezek közé tartozik például, hogy gyenge a kapcsolati kultúra Közép-Európában. Kevesen látnak jó mintát, jó megoldást, hiszen többségük szintén csonka családban nőtt fel. Ördögi kör. „Nem tanulnak abból, hogy mit csinálnak rosszul, vagy hogy mit nem kellett volna úgy csinálniuk, elterelniük, vállalniuk az elzártság félresiklott kapcsolataikban, ezért ugyanolyan tudatlanul lépnek bele a következő kapcsolatba.” Érdemes a nagy tempóban néha megállni és visszaneézni.

Ez a generáció már érettebb, hogy jól válasszon, de azért szomorú az, hogy több mint tíz évvel eltolódott a nők átlagos szülési ideje. Ennek persze van sok oka is, de azért a 35 fölötti első szülés a tempó és az energiák csökkenése miatt rosszabb döntés. Egy felnőtt nő ma Magyarországon 35 és 45 évesen már a saját életét, karrierjét szeretné építeni, ehelyett egy csecsemő van a kezében. A biológiai ritmus és a lelki ritmus nincsenek összhangban.

Túl gyors a normaváltozás, az igényváltozás, és ilyenkor felbillenek a mindenféle egyensúlyok. Régen legalább volt egy sín, egy út, amin, ahol hűs dolog volt járni. Ma meg a bohém ember is kispolgárnak éli meg a hagyományok, a normák szerinti életet.

Sorminta nélkül

A minta hiánya következtében nincs, vagyis nem érzünk (valóban nem?) és nem vállalunk elköteleződést a másik iránt. Az elköteleződés mint pozitív fogalom ma már nem jelent számunkra semmit. A normák megszűntek létezni, mivel senki nem követi vagy igényli őket. Ilyen alapon akkor miért is furcsa, ha azt mondja egy harmincas, hogy miért ne válna el, ha nem sikerült a kapcsolata? A hitetlenség és példakép hiánya miatt már nem kell sem a jóisten színe elött, sem szüleink színe előtt vallani. A kontroll megszűnt, illúziók viszont jócskán vannak. Vágyunk egymásra, ugyanakkor éreztetjük is a másikkal azt a biztonságot épp nem nyújtó érzést, hogy mindannyian pótolhatóak vagyunk. Disszonancia. Persze vagányul hangzik, hogy bármikor kaphatunk újat, bármikor lecserélhetünk (akárcsak egy okostelefont), de érzelmileg mindenkit megvisel, ha nem kell a másinak, mert sérülékenyek vagyunk és szeretetre vágyunk. Az is probléma, hogy a harmincasok kritikus szemlélete inkább pufogást, nyafogást és elégedetlenséget jelent, mintsem elemző szemszöveget, reflektálást a hibáik iránt.

Érdekes párhuzamot vonni a keleti kultúrák és a nagy elánnal fejlődő európai társadalmak között. Az indiai filozófiája, hagyománya, hogy a szülők az egymásnak kiszemelt párok csillagjegyeit, asztrológiai képletét megadják az asztrológusnak, aki megpróbálja felmérni, hogy összeillenek-e a kiszemelt fiatalok. Elég nagy számban sikerül is ez a képletolvasás. Elgondolkozhatunk azon, hogy primitív módszer-e ez, de azon is, hogy mennyire másképp (érettebben, intelligensebben?) indítják a kapcsolataikat. Míg az európaiak a kapcsolataik csúcspontján házasodnak, vagyis a lángoló szerelemre fűzik fel a házasságot, ahonnan már csak parázs lehet a lángból, addig

például az indiaiak teljesen máshonnan építkeznek, mélyebbről, a nulláról, ahonnan nézve a tűz egy gyönyörű kifejelet, egy tetőpont, és nem a startpont. Innen nézve nem csoda, ha folytonos csalódásokon megyünk keresztül. Persze a párkapcsolatokban fellépő megszokás lehetne akár melegség is. De nekünk ezzel bajunk van. Mert mi a lángolást akarjuk örökké, ami persze lehetetlen, hiszen a napi rutin nem a tűz lángját élteti, hanem a parazsat izzítja. A parázs pedig éppen elég meleg ahhoz, hogy egy kapcsolatot szép hőfokon tartson és éltesen. És talán ez is a nehezebb feladat. A valósággal való kapcsolata egy európainak sokkal gyengébb, mint egy keleti filozófiát követő embernek, mert a mi kultúránk erősen idealizáló. Ezért nézünk annyit tévét, ezért imádjuk a gyönyörűen elemelkedett történeteket, és ezért keresik a férfiak a borzalmakkal való megküzdés mintáit a filmekben. Mert olyanok akarunk lenni, mert úgy akarunk élni, szeretni, érezni, csókolni, mint ott, azokban az egyáltalán nem való(ságos) világokban.

Ki vagyok én, és kit akarok?

"Hibátlan csomagokat sehol sem látunk."

Ez a változás, ami a harmincasokra is kivetíti hatását, a női tömeges munkába állása során kezdődött. Amióta a nők bekerültek a férfiak világába (a női emancipáció...), és férfiként kellett helyállniuk, azóta vannak komoly identitászavaraink. Mi legyenek? Cicababa vagy öntudatos főnökasszony? Odaadó édesanya vagy vérmes tigris? Lehetetlen ennyi énképet épségben megúszni. Nincs idő a gyereknevelésre, pedig az első három évben épül fel a gyerek érzelme, értelme és egészsége. Nagyon fontos, hogy ezeket az éveket törődésben biztosítsuk számukra.

Azt tudjuk, hogy a férfi is azt szereti, ha ő az erősebb. Meg a nő is azt szereti, ha ő az erősebb. Hál' istennek az még evidens nekünk, hogy a férfinak kell erősebbnek lennie, de sajnos ehhez hozzáadódott az a megint csak irreális képünk, hogy a férfinak az oroszlán küllemén és jellemén kívül női, érzékeny lelke is legyen. Vagyis amikor reggel kilép a lakásajtón, változzék ragadozó, fajfenntartó, erősen vadállattá, és amikor hazaér és belép a lakásba, egy gyors vedléssel töpörödjön nyuszikává, aki megérti nőjét, nejét. Kívülről nézve még megmosolyogtatónak is hat, de nézzenek magukba kedves olvasók, valóban nyulakat várunk haza, miközben Brad Pittet vizslatjuk a *Harcosok klubjában*. Mindenki illúziókat kerget, de biztos, hogy hibátlan csomagokat sehol sem látunk. Sehol nincs meg minden együtt, de mi csak puzzle-darabokat ragadunk ki, és nem vesszük észre a fától az erdőt, vagyis hogy nekünk is jó lehetne, ha azzal törődünk, amink van, és nem azzal, ami hiányzik.

noklapja.hu, Szakácsi Eszter

Ajánló

